

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 177/2026-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Ing. Marcelou Martinkovičovou, advokátkou, Námestie sv. Egídia 95, Poprad, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/50/2024 zo 17. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/50/2024 zo 17. júla 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/50/2024 zo 17. júla 2025 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Prešove **je povinný** nahradiť sťažovateľkám trovy konania **949,16 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľiek do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. novembra 2025, ktorá bola uznesením č. k. III. ÚS 177/2026-14 z 26. marca 2026 prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu, domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným kasačným uznesením krajského súdu. Napadnuté uznesenie navrhujú zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať im náhradu trov konania.

2. Sťažovateľky sú v procesnom postavení žalovaných v konaní, v ktorom sa žalobkyňa domáha určenia svojho spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti (rekreačnej chate) v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] v podiele $\frac{1}{2}$ k celku. Žalobkyňa ďalej žiada aj určenie spoluvlastníckych podielov žalovaných (dvoch sťažovateľiek a ďalšieho žalovaného).

3. Okresný súd Poprad (ďalej len „okresný súd“) prvým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne a rozhodol o náhrade trov konania, a to z dôvodu, že nebolo preukázané, že žalovaní nie sú vlastníckmi nehnuteľnosti.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 27. júla 2023 rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že je potrebné skúmať naliehavý právny záujem žalobkyne na podanej žalobe a ďalej je potrebné zaoberať sa predmetom žaloby meritórne, a to určením, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľnosti, a nie že žalované nie sú vlastníckmi nehnuteľnosti. Okruh strán sporu musí byť totožný s okruhom spoluvlastníkov.

5. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom z 12. júla 2024 žalobu opätovne zamietol, keďže dospel k záveru, že v danom prípade na strane žalobkyne neexistuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa.

6. Krajský súd napadnutým uznesením zo 17. júla 2025 rozsudok okresného súdu opätovne zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Konštatoval, že naliehavý právny záujem žalobkyne je daný, a preto je potrebné, aby sa prvoinštančný súd zaoberal meritom veci. K aplikácii § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) krajský súd uviedol, že táto neprichádza do úvahy, pretože predmetom konania pred okresným súdom nebolo meritórne rozhodnutie o veci, ale len procesné rozhodnutie, kde okresný súd nesprávne vyhodnotil procesnú otázku.

7. Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že po vrátení veci okresnému súdu nebolo dosiaľ vo veci meritórne rozhodnuté, konanie bolo v decembri 2025 prerušené do právoplatného skončenia konania ústavného súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

8. Sťažovateľky argumentujú, že v danom prípade bol krajský súd povinný pri rozhodovaní o odvolaní aplikovať § 390 CSP, pretože vec už raz bola predmetom odvolacieho konania. Sťažovateľky argumentujú, že naliehavý právny záujem nie je procesnou podmienkou, ale je súčasťou žalobného nároku, a preto v tomto prípade bola aplikačná podmienka ustanovenia § 390 CSP naplnená. Ak sa krajský súd odklonil od ustanovenia, ktorého povaha je obligatórna, porušil tak základné právo sťažovateľiek na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, a navyše tento postup vytvára aj zbytočné prieťahy v konaní. Sťažovateľky odkazujú aj na judikatúru ústavného súdu, ktorý opomenutie alebo nerešpektovanie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP vyhodnocuje ako procesný excés, s ktorým v príčinnej súvislosti konštatuje porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 570/2017,

III. ÚS 379/2017, I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, III. ÚS 5/2018, I. ÚS 218/2019, I. ÚS 451/2022, IV. ÚS 439/2024, I. ÚS 294/2024).

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľiek

9. Krajský súd po zosumarizovaní procesného postupu v konaní konštatoval, že postup odvolacieho súdu v predmetnom konaní považuje za zákonný a jeho rozhodnutie za preskúmateľné a nearbitrárne. Oba odvolacie prieskumy boli zásadne odlišné obsahom odvolacích námietok a rozsahom prieskumu odvolacím súdom. Kým v prvom prípade boli predmetom odvolacieho prieskumu meritórne okolnosti dôležité pre rozhodnutie o žalobe, v prípade v poradí druhého odvolacieho prieskumu bola existencia naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení. Naliehavý právny záujem je špecifickou procesnou podmienkou pri určovacích žalobách viažucou sa na skutkové okolnosti prípadu a požadované určenie nie je samotným predmetom konania. Odvolávajúc sa na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 215/2022, v ktorom ústavný súd pripustil výnimku z povinnosti aplikovať § 390 CSP, odporca uvádza, že v poradí druhý prvoinštančný rozsudok vyhodnotil ako rozhodnutie nemeritórne, ktoré nespĺňa zákonný predpoklad na postup podľa § 390 CSP.

10. Zúčastnená osoba, ktorou je [REDAKOVANÉ], žalobkyňa v spore so sťažovateľkami sa v lehote k ústavnej sťažnosti sťažovateľiek nevyjadrila.

11. Sťažovateľky v replike zopakovali, že naliehavý právny záujem považujú za súčasť žalobného nároku, a preto bola splnená zákonná podmienka na aplikáciu § 390 CSP, pričom odvolací súd v napadnutom uznesení uvedenú skutočnosť nerešpektoval.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv sťažovateľiek postupom krajského súdu, ktorý nerešpektoval príkaz vyplývajúci z § 390 CSP, vec ani po druhom rozsudku okresného súdu sám nerozhodol, ale v poradí druhý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie okresnému súdu.

13. K výkladu § 390 CSP nielen v rozhodnutiach ústavného súdu treba konštatovať, že účelom a cieľom jeho zakotvenia do Civilného sporového poriadku bolo dosiahnutie zvýšenia rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a skrátenia celkovej dĺžky súdneho konania (tzv. zásada jedenkrát a dosť). Dané ustanovenie má kogentný charakter a ukladá dostatočne jednoznačne a zrozumiteľne odvolaciemu súdu povinnosť, aby sám rozhodol vo veci, ak je naplnená hypotéza tejto normy, teda ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Ústavný súd vo svojej dnes už ustálenej judikatúre opomenutie, resp. nerešpektovanie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP, vyhodnocuje nekompromisne ako procesný excés, s ktorým v relevantnej súvislosti konštatuje porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (k tomu napr. I. ÚS 570/2017, III. ÚS 379/2017, I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, III. ÚS 5/2018 a I. ÚS 218/2019, I. ÚS 451/2022, I. ÚS 59/2023, I. ÚS 341/2025). Ak aj v ostatnom čase ústavný súd pripustil

výnimky z tohto zákonného imperatívu, išlo o špecifické procesné situácie (IV. ÚS 215/2022, III. ÚS 570/2023), ktoré však na podstate § 390 CSP nič nemenia a ani neotvárajú priestor na jeho nerešpektovanie (I. ÚS 294/2024). Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za nutné pripomenúť, že jeho ústavnou povinnosťou v konaní podľa čl. 127 ods. 1 nie je ochrana podústavného práva, ale ochrana základných práv a slobôd; preto ak všeobecný súd formálne poruší podústavné právo, ústavný súd vyhovujúcim nálezom zasiahne len v prípade, ak dospeje k záveru, že porušením podústavného práva bolo nedovolené zasiahnuť aj do základných práv a slobôd sťažovateľa.

14. V náleze č. k. III. ÚS 570/2023-30 z 21. decembra 2023 ústavný súd vyslovil, že krajský súd sa môže odkloniť od dikcie § 390 CSP, ak dostatočným spôsobom odôvodní, prečo aj druhýkrát zrušil rozsudok okresného súdu. Krajský súd však musí splniť dve podmienky. Jednak musí uviesť konkrétne skutočnosti, pre ktoré sa domnieva, že s ohľadom na cieľ § 390 CSP je pre spravodlivé rozhodnutie účelnejšie vrátiť vec okresnému súdu. Vrátenie veci okresnému súdu musí byť posledná možnosť po tom, keď krajský súd zväži, že jeho rozhodnutie by bolo v danej veci horším riešením. Pritom nie je postačujúce len všeobecné konštatovanie o lepšej vybavenosti okresného súdu pre rozhodnutie. Okrem toho rozhodnutie okresného súdu musí vykazovať závažné nedostatky. Je to tak najmä v prípade, keď je zjavné, že sa okresný súd v rozpore s § 391 ods. 2 CSP nijak nevysporiadal so skorším rozhodnutím krajského súdu a vo svojej podstate opakuje rovnaké odôvodnenie a závery alebo inak úplne ignoruje svoje právomoci súdu prvej inštancie, ako vyplývajú z ustanovení zákona.

15. V prípade druhej spomenutej výnimky nálezu sp. zn. IV. ÚS 215/2022 išlo o špecifické podmienky preskúmania rozsudku o zmeškanie, keď v prvom rozhodnutí prvoinštančný súd preskúmal len zákonné podmienky vydania rozsudku pre zmeškanie bez toho, aby sa v konaní riešilo meritum veci.

16. V aktuálnom prípade sťažovateľiek však nenastala ani jedna z uvedených situácií. Okresný súd najskôr rozhodol meritórnym rozsudkom tak, že žalobu zamietol, dôvodiac, že nebolo preukázané, že žalovaní nie sú vlastníci spornej nehnuteľnosti. Tento meritórny rozsudok bol zrušený v poradí prvým uznesením krajského súdu s tým, že krajský súd inštruoval okresný súd, že je najprv potrebné sa zaoberať existenciou naliehavého právneho záujmu, a pokiaľ sa tento zistí, je následne potrebné sa tvrdeniami žalobkyne zaoberať meritórne, a to určením, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľnosti, a nie že žalovaní nie sú vlastníckmi nehnuteľnosti. Po vrátení veci okresný súd postupoval podľa pokynov odvolacieho súdu a vyhodnotil existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkyne. Dospel k záveru, že nebol daný, a preto rozsudkom žalobu opakovane zamietol.

17. Po odvolaní žalobkyne bola vec druhýkrát posudzovaná odvolacím súdom po v poradí druhom rozsudku okresného súdu. Odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd otázku existencie naliehavého právneho záujmu nesprávne vyhodnotil. Naliehavý právny záujem je podľa krajského súdu daný aj vtedy, ak výška spoluvlastníckeho podielu žalobkyne nedosahuje účasť na nehnuteľnosti v takom pomere, o ktorom žalobkyňa tvrdí, že jej patrí, ale aj vtedy, ak síce žalobkyňa získala podiel na nehnuteľnosti inak, než na základe právnej skutočnosti podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Krajský súd dospel k záveru, že naliehavý právny záujem žalobkyne je daný. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

18. Aplikáciu ustanovenia § 390 CSP nepovažoval krajský súd za možnú z dôvodu, že predmetom zrušeného prvoinštančného rozsudku bolo len procesné posúdenie veci, kde okresný súd nesprávne vyhodnotil procesnú podmienku konania a k meritórnemu prejednaniu, vykonaniu dôkazov a právneho posúdeniu žalobkyňou uplatneného nároku nedošlo.

19. V tomto ohľade ju nutné uviesť, že ústavný súd nespochybňuje právny záver odvolacieho súdu, ktorý považoval posúdenie naliehavého právneho záujmu za procesnú podmienku, a teda v tomto ohľade nesúhlasí s argumentom sťažovateľiek, že naliehavý právny záujem je súčasťou žalobného nároku. Pri charakteristike povahy naliehavého právneho záujmu vychádza právna teória z jeho účelu, ktorým je ochrana súdneho systému pred jeho zaťažovaním nepotrebnými žalobami, ako aj ochrana žalovaných pred zbytočnými súdnymi spormi. Zistenie, že naliehavý právny záujem je daný, nijakým spôsobom neprejudikuje výsledok sporu, netýka sa merita veci, kde súd skúma existenciu alebo neexistenciu hmotného práva. Naliehavý právny záujem nie je predmetom sporu. Pokiaľ však naliehavý právny záujem nie je daný, súd nemôže vec prejednať. Aby teda súd mohol naplniť jeho účel, musí mať oprávnenie na jeho skúmanie z úradnej povinnosti v každom štádiu konania, čo prichádza do úvahy len v prípade, ak by išlo o procesnú podmienku konania. Naliehavý právny záujem nemôže byť v dispozícii sporových strán, strany nemôžu uznať, že je daný, ani sa ho vzdať, skutkové tvrdenia o ňom a dôkazy k týmto skutkovým tvrdeniam nepodliehajú koncentrácii, aj v odvolacom konaní sú prípustné nové skutočnosti a dôkazy týkajúce sa jeho existencie. Napriek procesnej povahe naliehavého právneho záujmu všeobecné súdy v prípade, ak nie je daný, rozhodujú rozsudkom o zamietnutí žaloby. Forma rozhodnutia o splnení tejto procesnej podmienky sa tak v súdnej praxi zdá byť teoreticky nesprávna, no napriek rozhodnutiu vo forme rozsudku, rozsudok, ktorým sa žaloba zamietla z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu na určení, nemá právne účinky *res iudicata* (pozri Gešková, K. Určovacia žaloba, Bratislava, C.H.Beck 2023, s. 127 – 134).

20. V danom prípade nejde o situáciu, v ktorej by sa okresný súd dosiaľ meritom veci nezaoberal. Jeho v poradí prvý rozsudok bol výsledkom meritórného prejednania sporu a meritórného rozhodnutia vo veci, ku ktorému mal odvolací súd (v poradí prvom odvolacom prieskume) okrem nepreskúmania existencie naliehavého právneho záujmu aj meritórne výhrady. Napriek uvedenému dospel okresný súd aj v prípade druhého rozsudku k nesprávneho právneho záveru o neexistencii naliehavého právneho záujmu. Okrem tvrdenia, že ide o nemeritórne rozhodnutie, odvolací súd neuviedol žiadne ďalšie závažné dôvody, pre ktoré nebolo možné v tomto prípade rozhodnúť vo veci a bolo nevyhnutné rozhodnutie okresného súdu opätovne zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie. Pripustiť pri aplikácii § 390 CSP jednoduché pravidlo, že sa má použiť len v prípade dvoch meritórnych rozhodnutí za sebou, by v konečnom dôsledku viedlo k popretiu jeho pôvodného účelu, ktorým bolo urýchlenie sporového konania a zamedziť rušeniu rozhodnutí prvoinštančného súdu z formálnych dôvodov.

21. Odôvodnenie krajského súdu z hľadiska ústavnej udržateľnosti neobstojí. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, došlo teda k splneniu podmienky podľa § 390 písm. a) CSP. Kategorycky zákonom nastavené procesné parametre nemôže vyvážiť argumentácia, že okresný súd ostatným rozsudkom (opäť) zamietol žalobu voči sťažovateľkám na základe zistenia neexistencie naliehavého právneho záujmu a nárokom ako takým sa už ďalej nezaoberal (podobne IV. ÚS 578/2024).

22. Povinnosťou krajského súdu po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie bude aplikovať kogentné ustanovenie § 390 CSP a vec meritórne rozhodnúť alebo uviesť dôvody, pre ktoré nie je možné v danej procesnej situácii toto ustanovenie použiť.

23. Ústavný súd k tomu na doplnenie uvádza, že odvolacie konanie je založené na princípe neúplnej apelácie a procesné normy dovoľujú aj odvolaciemu súdu vykonať alebo zopakovať dokazovanie, a tak si zadovážiť úplný skutkový podklad pre svoje rozhodnutie (§ 384 CSP). Nedostatky právneho posúdenia môže sám odvolací súd odstrániť vlastným právnym posúdením s prípadným použitím postupu podľa § 382 CSP. Už vopred ústavný súd tiež pripomína, že z objektívnych dôvodov nie je možné bezvýhradné uplatňovanie zásady dvojinstančnosti, ktorá ani v Civilnom sporovom poriadku nie je formulovaná ako zásada aplikovaná bez ohľadu na všetky okolnosti veci. Navyše z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinstančné a dvojinstančnosť nie je ani všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (I. ÚS 50/2020, I. ÚS 52/2020). Naproti tomu zásada rýchlosti konania je formulovaná v čl. 17 základných princípov CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb (IV. ÚS 439/2024).

24. Na okraj možno vo všeobecnosti uviesť, že je povinnosťou nadriadených súdov v záujme správneho a úplného pochopenia inštruktážnych pokynov na ďalší postup vo veci a vysloveného právneho názoru nadriadeného súdu na skutkové a právne otázky súvisiace so zrušovaným rozhodnutím vyjadriť svoje pokyny a právny názor dostatočne jasne a zrozumiteľne a v celom kontexte žaloby, pretože len tak môžu byť tieto pokyny a právny názor správne a úplne pretavené do následného nového konania a rozhodnutia nižších súdov.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením, ktorým krajský súd nerešpektoval ustanovenie § 390 CSP a odvolaním napadnutý prvoinstančný rozsudok opätovne zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, porušil základné právo sťažovateľiek na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

26. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľiek na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku tohto nálezu). Krajský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

27. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd pripomína, že v uvedenom článku sú zakotvené základné princípy a postuláty Slovenskej republiky, ktoré sú implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu a sú premietnuté okrem iného aj do zakotvenia základného práva na súdnu ochranu. Nepredstavujú však konkrétne základné práva alebo slobody, ktorých ochrany by sa sťažovateľ mohol pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy domáhať. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti v tejto jej časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.
Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľkám (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 949,16 eur (vrátane dane z pridanej hodnoty, pretože advokát sťažovateľiek je platiteľom dane z pridanej hodnoty).

29. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľiek ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Sťažovateľkám vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (odmena podľa § 11 ods. 3 vyhlášky za dva úkony právnej služby po 371 eur/úkon, a to prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti; náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 2 x 14,84 eur). Za úkon právnej služby (replika) uskutočnený v roku 2026 ústavný súd nepriznal náhradu trov konania, pretože jej obsahom neboli žiadne nové ústavnému súdu neznáme skutočnosti ani argumentácia.

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľiek (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu